

Arrest

nr. 222 353 van 6 juni 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X, op 4 maart 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 22 januari 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnen voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing is het resultaat van de tweede aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die verzoekster had ingediend met het oog op gezinshereniging met haar schoonzus, die de Nederlandse nationaliteit heeft. De motieven ervan luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen, worden de aanvragen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.07.2018 werd ingediend door:

Naam: G.
Voornaam: M.
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: 22.06.1978
Geboorteplaats: Larache
Identificatienummer in het Rijksregister: ...
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: ...

en minderjarige dochter:

E.O.R. (RR ...)
geboren op 09.11.2014 te Larache

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 25.07.2018 voor de tweede maal gezinshereniging aan met haar schoonzus, zijnde V. D. E. M., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko (GR3849573) op naam van betrokkene, afgeleverd op 25.05.2015
- reispaspoort Marokko (QJ7918252) op naam van E.O.R., afgeleverd op 15.07.2015
- verklaring in verband met een voorgenomen vertrek naar het buitenland op naam van de referentiepersoon, afgeleverd door de gemeente Hengelo (Nederland) op 11.06.2008: uit dit document blijkt dat de referentiepersoon het voornemen had op 24.06.2008 naar Marokko (Larache) te vertrekken
- administratief attest n°18/264 dd. 22.01.2018 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat de referentiepersoon telkens ze in Marokko is verblijft op het adres 'J.C.L.', en dit sedert 2008; 'attestation' n°1597 dd. 10.04.2017 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat de referentiepersoon sedert 07.05.2008 op het adres 'J. C. L.' verblijft; verblijfskaart Marokko op naam van de referentiepersoon (geldigheidsduur 13.12.2015 – 26.11.2020) met vermelding van het adres J. C. L.; 'attestation de résidence' n°101/18 dd. 18.01.2018 en n°215/18 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat betrokkene en haar minderjarige dochter woonachtig zijn op het adres 'J. K. L.'
- 'attestation de non travail' dd. 08.01.2018 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat betrokkene op datum van het attest geen professionele activiteiten uitoefent
- 'attestation de non-imposition a la TH-TSC' n°2732 dd. 31.07.2018 : gezien dit attest werd afgeleverd op basis van een verklaring op eer van de referentiepersoon, wordt ook het attest op zichzelf beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Voor zover deze gegevens dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat deze gegevens betrekking hebben op de situatie in juli 2018, na de aankomst van betrokkene in België.
- geldstorting vanwege de referentiepersoon aan een derde (A. E. K., haar schoonmoeder) uit de periode september 2016 - november 2017; geldstorting vanwege de echtgenoot van de

referentiepersoon aan deze derde uit de periode september 2016 – januari 2018; rekeninguittreksels van een rekening op naam van deze derde voor de periode augustus 2016 – januari 2018; bijbehorende verklaring op eer dd. 30.01.2018 vanwege de referentiepersoon en haar echtgenoot en ongedateerde verklaring vanwege betrokkene waarin ze stellen dat de referentiepersoon en haar echtgenoot geld stortten op de rekening van hun (schoon)moeder en dat betrokkene – die in het bezit zou geweest zijn van de bankkaart van deze derde – in Marokko geld afhaalde van deze rekening. Er werden in de voorgelegde periode inderdaad bepaalde bedragen overgeschreven op de rekening van deze derde, en dit zowel door de referentiepersoon als door haar echtgenoot (er werden overigens ook aanzienlijke bedragen terug gestort). In deze periode werden er effectief bepaalde bedragen opgenomen van deze rekening vanuit Marokko. Echter, de verklaring dat betrokkene zou beschikken over de bankkaart van deze derde, en dat deze betalingen/afhalingen dienen beschouwd te worden als financiële steun vanwege de referentiepersoon (en haar echtgenoot) aan betrokkene, kan niet aanvaard worden. Immers, dit is een loutere bewering waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene (mede-)titularis was van deze bankrekening. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat uit het administratief dossier van deze derde blijkt dat ze in de voorbije jaren ook naar Marokko reisde (haar reispaspoort met n° DE0818206 werd er afgeleverd op 05.04.2016), dan wel er grotendeels verbleef, en het dus niet kan uitgesloten worden dat de voorgelegde betalingen/afhalingen door haar gebeurden.

- loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de maanden mei – juni 2018 en augustus 2018
- loonfiches op naam van een derde G. K. voor de maanden april – juni 2018
- inschrijvingsbewijs VDAB dd. 26.02.2018 en 22.10.2018 op naam van betrokkene
- inburgeringscontract dd. 20.04.2018 op naam van betrokkene
- inschrijvingsformulier CVO Scheldeland (Nederlandse les) dd. 17.09.2018

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit het voorgelegde attest dd. 11.06.2008 blijkt dat de referentiepersoon de intentie had te verhuizen naar Marokko; uit de gegevens van het Rijksregister blijkt ook dat ze er op 10.07.2008 in het huwelijk is getreden. Uit de voorgelegde 'carte d'immatriculation' blijkt dat de referentiepersoon een verblijfsrecht aanvraagde in Marokko; er werd geen verblijfskaart waaruit blijkt dat ze een effectief verblijfsrecht verwierf voorgelegd.

In het voorgelegde attest n°1597 dd. 10.04.2017 verklaren de lokale Marokkaanse autoriteiten dat de referentiepersoon sedert 07.05.2008 op het adres 'J. . L.' verblijft, terwijl ze in het administratief attest n°18/264 dd. 22.01.2018 verklaren dat ze er enkel tijdelijk verblijft tijdens haar vakanties in Marokko (louter een kortstondig verblijf op hetzelfde adres tijdens vakanties in Marokko, kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging). Deze beide attesten spreken elkaar dan ook tegen. Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dan weer dat de referentiepersoon sedert 14.05.2009 ononderbroken in België woonachtig is.

Voor zover dient aanvaard te worden dat de referentiepersoon in de periode 24.06.2008 – 14.05.2009 effectief woonachtig was in Marokko, én dat ze gedomicilieerd was op het adres 'J. . L.', dient opgemerkt te worden dat, om toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980, het wel degelijk de bedoeling is dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat. De doelstelling van richtlijn 2004/38/EG om de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden van een Unieburger te vergemakkelijken en de finaliteit van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 is er immers op gericht het vrij verkeer van de Unieburger te vrijwaren, en deze in staat te stellen alle gezinsleden mee te nemen bij het verhuizen naar een nieuwe lidstaat. Gelet op de vaststelling dat de referentiepersoon sedert 14.05.2009 ononderbroken in België woonachtig is, kan gesteld worden dat er geen sprake is van een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan dus geen sprake zijn.

Het gegeven dat betrokkene op 09.02.2018 in België gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon doet geen afbreuk aan het geheel van deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat ze onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat, en dat er niet afdoende werd aangetoond dat de

referentiepersoon (en haar echtgenoot) – gelet op haar gezinssamenstelling – beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene bijkomend ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert februari 2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene en haar minderjarige dochter die haar vergezelt. De gezinshereniging van E.O.R. overeenkomstig artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 kan immers geen toepassing vinden gezien de moeder en wettelijke vertegenwoordiger van het kind geen verblijfsrecht heeft bekomen. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 47/1, 2°, 47/3, §2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de Richtlijn 2004/38/EG, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster geeft een theoretische uiteenzetting over de door haar geschonden geachte beginselen van behoorlijk bestuur en citeert de geschonden geachte bepalingen, en betoogt vervolgens:

“5.1.4.

De verzoekster wenst vooreerst aan te kaarten dat er onvoldoende rekening is gehouden met haar persoonlijke situatie.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert vooreerst in haar bestreden beslissing dat er onvoldoende aangetoond is door verzoekster dat zij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging.

Verzoekster is ernstig gegriefd door deze beslissing.

Artikel 47/3 Vw motiveert hieromtrent het volgende:

"§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1,2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

Verzoekster heeft wel degelijk voldoende documenten neergelegd ter staving hiervan.

a)

Vooreerst legt verzoekster een "attestation de non travail" neer van 08/01/2018, afgeleverd door de Marokkaanse autoriteiten en waaruit blijkt dat zij geen professionele activiteiten uitoefent in haar land van herkomst.

Verzoekster toont hiermee aan dat zij actueel geen professionele activiteiten uitvoert.

Artikel 47/3 Vw specificeert niet dat verzoekster ook moet aantonen dat zij in het verleden ook niet professioneel actief was in haar land van herkomst. De wet stipuleert enkel dat de betrokkene dient aan te tonen dat zij ten laste is van het gezin van de referentiepersoon en dat de documenten moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van herkomst.

Dat dit in casu ook zo is.

Het gegeven dat zij actueel kan aantonen geen professionele activiteiten te hebben in haar land van herkomst, dient dan ook als bewijs aanvaard te worden van het deel uit maken van het gezin van de referentie persoon.

b)

Verder stelt de bestreden beslissing dat er niet kan aangetoond worden dat verzoekster deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon voorafgaandelijk aan de aanvraag gezinshereniging.

Verzoekster wenst te benadrukken dat zij wel heeft samengewoond met de referentiepersoon en dit in het jaar 2007/2008.

Dit blijkt ook uit de beschikbare gegevens.

Verzoekster kan een attest voorleggen dat de referentie persoon inderdaad op 11/06/2008 naar Marokko zou verhuizen.

Op datum van 10/07/2008 is referentiepersoon ook effectief in het huwelijk getreden in Marokko.

Sinds 14/05/2009 woont de referentiepersoon onafgebroken in België.

Uit alle beschikbare gegevens blijkt dat zowel de referentiepersoon als de betrokkene hebben samengewoond op hetzelfde adres, met name J. C. L..

Verzoekster heeft een attest van de lokale Marokkaanse autoriteiten dd. 10/04/2017 neergelegd dat het verblijf van de referentiepersoon in Marokko staat. Uit de andere neergelegde attesten blijkt dat de referentiepersoon voor korte bezoeken aan Marokko ook nog steeds daar op datzelfde adres verblijft.

Er is dus onlosmakelijk een band die aangetoond wordt tussen verzoekster en de referentie persoon, in tegen stelling tot wat verwerende partij durft te beweren.

Verzoekster heeft wel degelijk deel uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon voorafgaandelijk aan de aanvraag gezinshereniging.

c)

Verder heeft verzoekster ook kunnen aantonen dat zij ten laste is van het gezin van de referentie persoon.

Er zijn verschillende geldstortingen gebeurd van de referentiepersoon en haar echtgenoot naar verzoekster.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert echter dat uit de verschillende voorgelegde geldstortingen hieruit niet kan worden afgeleid dat dit om financiële steun zou gaan ten aanzien van verzoekster. Volgens verwerende partij toont verzoekster niet aan dat zij diegene is die de gelden in Marokko zou hebben afgehaald want zou dit immers louter gaan om een blote bewering die niet gestaafd kan worden en dat het gesolliciteerd karakter hiervan niet uitgesloten kan worden.

Verzoekster is zeer verbaasd dit te lezen.

De geldstorting door de referentiepersoon werden gedaan op een bankrekening van mevrouw A. E. die in casu de schoonmoeder is van de referentie persoon, en aldus de moeder van verzoekster. Verzoekster was in het bezit van een bankkaart van deze bankrekening en kon de gestorte gelden in Marokko afhalen.

Verwerende partij stelt echter dat hier geen geloof aan gehecht kan worden, desondanks de voorgelegde bewijsstukken hieromtrent.

Zij oordeelt dat er niet kan worden afgeleid dat het in casu verzoekster was die de gelden ging afhalen in Marokko.

Echter valt dit wel te staven. Zoals verwerende partij ook bevestigd, werden er effectief bedragen opgenomen van deze rekening vanuit Marokko.

Mevrouw A. E. K. bevond zich op het ogenblik van de geldafhalingen in België!

Dit valt namelijk af te leiden uit het paspoort van de mevrouw A. E. K..

(zie stuk 3)

Uit het paspoort valt perfect af te leiden op welke momenten mevrouw A. E.K. in Marokko was, en wanneer uit, gelet op de in- en uitreisstempels die in haar paspoort zijn terug te vinden.

Bijvoorbeeld, gelet op de periode 19/09/2016 tot 20/11/2016, kan er aan de hand van het paspoort uitgemaakt worden dat mevrouw A. E. K. toen in Marokko verbleef.

Gelet aldus op de geldstorting gedaan vanaf november 2016 tot november 2017, kan er aan de hand van het paspoort worden nagegaan, dat mevrouw A. E. K. zich op die momenten in België bevond, en niet in Marokko, waardoor zij dus niet in staat was om de gelden af te halen in Marokko.

Zij was daar toen niet aanwezig!

Verzoekster legt dan ook een overzicht van geldtransacties neer, waarvan de afhalingen ook telkens gebeurden op momenten dat mevrouw A.E.K. niet in Marokko was.

(zie stuk 4)

Kortom, als het paspoort van mevrouw A.E.K. en het overzicht van de geldtransacties naast elkaar worden gelegd, kan er onmogelijk vanuit gegaan worden dat de geldafhalingen in Marokko niet door verzoekster konden gebeuren.

Verwerende partij kan zich dus niet louter verschuilen achter het gegeven dat het zonder meer maar om een blote bewering zou gaan dat verzoekster ook toegang had tot deze bankrekening, gelet op de bewijzen die voorliggen.

Tenslotte wenst verzoekster ook op te merken dat de geldafhalingen voornamelijk gebeurden in L., waar verzoekster alvorens naar België kwam, heeft samengewoond met de referentie persoon.

d)

Tenslotte leest verzoekster de volgende motivering in de bestreden beslissing:

(...)

Voor zover dient aanvaard te worden dat de referentiepersoon in de periode 24.06.2008- 14.05.2009 effectief woonachtig was in Marokko, én dat ze gedomicilieerd was op het adres 'J. C. L.', dient opgemerkt te worden dat, om toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1, °2 van de wet van 15.12.1980, het wel degelijk de bedoeling is dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine of de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat. De doelstelling van richtlijn 2004/38/EG om de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden van een Unieburger te vergemakkelijken en de finaliteit van artikel 47/1, ° 2 van de wet van 15.12.1980 is er immers op gericht het vrij verkeer van de Unieburger te vrijwaren, en deze in staat te stellen alle gezinsleden mee te nemen bij het verhuizen naar een nieuwe lidstaat. Gelet op de vaststelling dat de referentiepersoon sedert 14.05.2009 ononderbroken in België woonachtig is, kan gesteld worden dat er geen sprake is van een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan dus geen sprake zijn. Het gegeven dat betrokkene op 09.02.2018 in België gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon doet geen afbreuk aan het geheel van deze vaststellingen."

Verzoekster verwijst naar richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden.

Artikel 2 stelt:

"Voor de toepassing van deze richtlijn wordt verstaan onder:

1. „burger van de Unie": eenieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit;
2. „familielid":

- a) de echtgenoot;
- b) de partner, met wie de burger van de Unie overeenkomstig de wetgeving van een lidstaat een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover de wetgeving van het gastland geregistreerd partnerschap gelijk stelt met huwelijk en aan de voorwaarden van de wetgeving van het gastland is voldaan;
- c) de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn;
- d) de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), die te hunnen laste zijn;

3. „gastland“: de lidstaat waarheen de burger zich begeeft om zijn recht van vrij verkeer of verblijf uit te oefenen.”

Verder leest artikel 3:

"1. Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

- g) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;
- b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf."

Nergens uit de hierboven geciteerde richtlijn blijkt dat de familieleden van de burger van de Unie direct voorafgaandelijk aan de aanvraag gezinshereniging dienden samen te wonen.

Uit de richtlijn blijkt enkel dat zij in het land van herkomst ten laste zijn of inwonen bij de burger van de Unie die over het verblijfsrecht beschikt.

Dat verzoekster hiervan de bewijsstukken heeft neergelegd (zie supra).

Uit artikel 7 van de Richtlijn 2004/38/EG valt ook niet af te leiden dat de familieleden van de burger van de Unie direct voorafgaandelijk aan de aanvraag gezinshereniging dienden samen te wonen:

[...]

"2. Het verblijfsrecht van lid 1 strekt zich uit tot familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, en die de burger van de Unie begeleiden of zich in het gastland bij hem voegen, en voldoen aan de voorwaarden onder a), b) of c)."

Verzoekster verwijst vervolledigend ook naar artikel 47/3 Vreemdelingenwet van 15/12/1980:

"§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

Ook hier wordt nergens melding gemaakt van het gegeven dat de gezamenlijke vestiging direct voorafgaandelijk aan de aanvraag gezinshereniging dient te gebeuren.

Het blijkt aldus dat de Dienst Vreemdelingenzaken een bijkomende voorwaarde stelt aan de Richtlijn 2004/38/EG en de Vreemdelingenwet.

Nergens uit Richtlijn 2004/38/EG, noch uit artikel 47 en verder Vreemdelingenwet, blijkt dat er direct voorafgaandelijk aan de aanvraag gezinshereniging er sprake moet geweest zijn van een gezamenlijke vestiging.

De Dienst Vreemdelingenzaken maakt zich dus schuldig aan rechts- en machtsmisbruik. Dat de bestreden beslissing aldus vernietigd dient te worden.”

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren. Het komt de Raad toe om enkel de wettigheid van de motieven die zijn opgenomen in de bestreden beslissing te beoordelen. (RvS 11 december 2015, nr. 233.222)

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De geschonden geachte algemene beginselen van behoorlijk bestuur moeten worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke bepalingen, die eveneens geschonden worden geacht.

De aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° (...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° (...)”

Artikel 47/3, § 2 van dezelfde wet luidt als volgt:

“§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

§ 3 (...)”

Uit deze bepalingen blijkt dat een ander familielid zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet moet bewijzen dat hij reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon of deel uitmaakte van diens gezin. Het komt aan de verwerende partij toe om de overgelegde overtuigingsstukken te beoordelen. Zij beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid. Zij is er niet toe gehouden zonder meer elke vorm van bewijs te aanvaarden

als zijnde een afdoende bewijs. De Raad kan enkel nagaan of de verwerende partij is uitgegaan van de juiste gegevens en of haar beoordeling niet kennelijk onredelijk is, en verzoekster moet daartoe concrete argumenten aanbrengen.

Verzoekster viseert vooreerst de motivering waarin wordt gesteld dat zij niet heeft aangetoond deel te hebben uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging. Zij benadrukt dat uit de beschikbare gegevens blijkt dat zij wel heeft samengewoond met de referentiepersoon in het jaar 2007/2008, dat deze sinds 14 mei 2009 onafgebroken in België woont maar voor korte bezoeken aan Marokko nog steeds op hetzelfde adres verblijft.

Deze motivering luidt als volgt:

“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit het voorgelegde attest dd. 11.06.2008 blijkt dat de referentiepersoon de intentie had te verhuizen naar Marokko; uit de gegevens van het Rijksregister blijkt ook dat ze er op 10.07.2008 in het huwelijk is getreden. Uit de voorgelegde ‘carte d’immatriculation’ blijkt dat de referentiepersoon een verblijfsrecht aanvraag in Marokko; er werd geen verblijfskaart waaruit blijkt dat ze een effectief verblijfsrecht verwierf voorgelegd.

In het voorgelegde attest n°1597 dd. 10.04.2017 verklaren de lokale Marokkaanse autoriteiten dat de referentiepersoon sedert 07.05.2008 op het adres ‘J.C. L.’ verblijft, terwijl ze in het administratief attest n°18/264 dd. 22.01.2018 verklaren dat ze er enkel tijdelijk verblijft tijdens haar vakanties in Marokko (louter een kortstondig verblijf op hetzelfde adres tijdens vakanties in Marokko, kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging). Deze beide attesten spreken elkaar dan ook tegen. Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dan weer dat de referentiepersoon sedert 14.05.2009 ononderbroken in België woonachtig is.

Voor zover dient aanvaard te worden dat de referentiepersoon in de periode 24.06.2008 – 14.05.2009 effectief woonachtig was in Marokko, én dat ze gedomicilieerd was op het adres ‘J. . L.’, dient opgemerkt te worden dat, om toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980, het wel degelijk de bedoeling is dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat. De doelstelling van richtlijn 2004/38/EG om de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden van een Unieburger te vergemakkelijken en de finaliteit van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 is er immers op gericht het vrij verkeer van de Unieburger te vrijwaren, en deze in staat te stellen alle gezinsleden mee te nemen bij het verhuizen naar een nieuwe lidstaat. Gelet op de vaststelling dat de referentiepersoon sedert 14.05.2009 ononderbroken in België woonachtig is, kan gesteld worden dat er geen sprake is van een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan dus geen sprake zijn.

Het gegeven dat betrokkene op 09.02.2018 in België gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon doet geen afbreuk aan het geheel van deze vaststellingen.”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat, zelfs al zou kunnen worden aangenomen dat verzoekster zou hebben deel uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon in 2008-2009, dit niet volstaat omdat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine direct aan de aanvraag tot gezinshereniging moet voorafgaan en dat een kortstondig gezamenlijk verblijf tijdens vakanties evenmin volstaat.

Verzoekster verwijst naar de artikelen 2, 3 en 7 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) en naar artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet en betoogt dat uit niets blijkt dat de familieleden van de burger van de Unie direct voorafgaandelijk aan de aanvraag tot gezinshereniging dienden samen te wonen, zodat de verwerende partij een bijkomende voorwaarde stelt aan de voormelde richtlijn en aan de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet vormt onbetwistbaar de omzetting van artikel 3, lid 2, a), van de Burgerschapsrichtlijn (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende

de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-2014, doc. nr. 53-3239/001, 20-21). Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG is het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, randnummers 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen en bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie.

Met andere woorden: artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet heeft tot doel te voorkomen dat een burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich niet zou kunnen laten vergezellen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd. Door een eenvoudige verwijzing naar de relevante bepalingen zonder meer, toont verzoekster niet aan dat het oordeel van de verwerende partij dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct dient vooraf te gaan kennelijk onredelijk zou zijn, of in strijd met het bestaande regelgevende kader.

Verzoekster brengt verder ook geen concrete argumenten bij die erop zouden wijzen dat het standpunt van de verwerende partij dat *“louter een kortstondig verblijf op hetzelfde adres tijdens vakanties in Marokko, [...] niet [kan] aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging”* niet deugdelijk zou zijn. Het louter verwijzen naar attesten die blijken te geven van een dergelijk kortstondig verblijf volstaat daartoe uiteraard niet. Overigens, waar verzoekster zonder meer verwijst naar het attest van 10 april 2017, waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat de referentiepersoon sedert 07.05.2008 op het adres ‘J.C L.’ verblijft, moet samen met de verwerende partij worden vastgesteld dat dit strijdig is met het attest van diezelfde autoriteiten n°18/264 van 22 januari 2018 waarin dan weer wordt verklaard dat ze er enkel tijdelijk verblijft tijdens haar vakanties enerzijds, en met het feit dat verzoekster zelf in haar verzoekschrift bevestigt dat de referentiepersoon sedert mei 2009 onafgebroken in België verblijft anderzijds. Er valt dus niet in te zien hoe deze loutere verwijzing afbreuk zou kunnen doen aan de deugdelijkheid van de motieven.

Verzoekster verwijst naar het door haar neergelegde “attestation de non-travail”, bevestigt dat dit slechts attesteert dat zij op datum van het attest geen professionele activiteiten uitoefent en stelt dat dit gegeven als bewijs moet worden aanvaard van het deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon.

Het bedoelde attest bevat verzoeksters naam, een nummer waarmee zij kan worden geïdentificeerd, de naam van haar ouders, haar geboortedatum, haar verblijfplaats in Marokko en de mededeling dat zij actueel geen professionele activiteiten uitoefent binnen het ambtsgebied van Larache, Marokko. Er valt niet in te zien hoe verzoeksters argument dat dit stuk als bewijs geldt van het deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon zou kunnen worden gevolgd, en verzoekster geeft hierbij ook geen enkele toelichting.

Verzoekster stelt verder dat zij heeft kunnen aantonen dat zij ten laste is van het gezin van de referentiepersoon. Zij verwijst naar de verschillende geldstortingen die er zijn geweest. Deze werden in de bestreden beslissing als volgt beoordeeld:

“geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan een derde (A. E. K., haar schoonmoeder) uit de periode september 2016 - november 2017; geldstortingen vanwege de echtgenoot van de referentiepersoon aan deze derde uit de periode september 2016 – januari 2018; rekeninguittreksels van een rekening op naam van deze derde voor de periode augustus 2016 – januari 2018; bijbehorende verklaring op eer dd. 30.01.2018 vanwege de referentiepersoon en haar echtgenoot en ongedateerde verklaring vanwege betrokkene waarin ze stellen dat de referentiepersoon en haar echtgenoot geld stortten op de rekening van hun (schoon)moeder en dat betrokkene – die in het bezit zou geweest zijn van de bankkaart van deze derde – in Marokko geld afhaalde van deze rekening. Er werden in de voorgelegde periode inderdaad bepaalde bedragen overgeschreven op de rekening van deze derde, en dit zowel door de referentiepersoon als door haar echtgenoot (er werden overigens ook aanzienlijke bedragen terug gestort). In deze periode werden er effectief bepaalde bedragen opgenomen van deze rekening vanuit Marokko. Echter, de verklaring dat betrokkene zou beschikken over de bankkaart van deze derde, en dat deze betalingen/afhalingen dienen beschouwd te worden als financiële steun vanwege de referentiepersoon (en haar echtgenoot) aan betrokkene, kan niet aanvaard worden. Immers, dit is een loutere bewering waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene (mede-)titularis was van deze bankrekening. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat uit het administratief dossier van deze derde blijkt dat ze in de voorbije jaren ook naar Marokko reisde (haar reispaspoort met n° DE0818206 werd er afgeleverd op 05.04.2016), dan wel er grotendeels verbleef, en het dus niet kan uitgesloten worden dat de voorgelegde betalingen/afhalingen door haar gebeurden.”

Verzoekster betwist niet dat de geldstortingen uitsluitend werden gedaan op de rekening van haar moeder, en al evenmin dat niet is aangetoond dat zij medetitularis was van deze rekening. Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij de loutere verklaring dat de gelden voor verzoekster waren bedoeld, dat zij beschikte over de bankkaart van haar moeder en dat zij de gestorte gelden in Marokko heeft afgehaald niet afdoende acht als bewijs van het ten laste zijn van de referentiepersoon in het land van herkomst. Het motief dat verzoeksters moeder in de voorbije jaren ook naar Marokko zou zijn afgereisd, is in die optiek overtollig. Immers, het valt niet uit te sluiten dat andere derden, al dan niet familieleden, in Larache geld van deze rekening zouden kunnen halen, zodat het desgevallend gegrond bevinden van kritiek erop niet tot een andere beoordeling kan leiden en verzoekster er dus geen belang bij heeft. De verwerende partij moet overigens niet motiveren waarom de geldafhalingen niet door verzoekster konden worden gedaan, het volstaat dat zij motiveert om welke reden zij niet aanneemt dat de geldstortingen waarvan sprake een bewijs konden vormen voor haar ten laste zijn van de referentiepersoon in het land van herkomst.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet heeft aangetoond dat de verwerende partij op onwettige, kennelijk onredelijk of onzorgvuldige wijze heeft geconcludeerd dat zij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een ander familielid van een burger van de Unie. Evenmin maakt zij aannemelijk dat hierover niet of niet afdoende werd gemotiveerd.

2.1.3. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van artikel 22bis van de Grondwet. Het wordt als volgt uiteengezet :

“5.2.1

Verzoekster heeft een minderjarige dochter.

De bestreden beslissing motiveert hieromtrent het volgende:

“Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene en haar minderjarige dochter die haar vergezelt De gezinshereniging van E. O. R. overeenkomstig artikel 47/1, 2 ° van de wet van 15.12.1980 kan immers geen toepassing vinden gezien de moeder en de wettelijke vertegenwoordiger van het kind geen verblijfsrecht heeft bekomen. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

Gelet op deze korte motivering omtrent het kind is het duidelijk dat er op geen enkele wijze rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind, noch dat hier zelfs een onderzoek naar gebeurde.

a)

Dat de overheid een beslissing dient te nemen in het hoger belang van het kind staat zowel in het Kinderrechtenverdrag als in het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie en de Belgische Grondwet te lezen.

Het artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat rechtstreekse werking heeft, bepaalt als volgt:

"Rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."

Het recht op privéleven en de onafwendbare schending van deze rechten dienen afgetoetst te worden ten opzichte van het doel dat de Dienst Vreemdelingenzaken wenst te bereiken.

Zoals het Handvest betreffende de Grondrechten duidelijk stelt, kan een scheiding enkel gerechtvaardigd worden indien dit in het belang is van een kind.

b)

De belangen van het kind dienen in overweging genomen te worden in elke fase van de procedure en bij elke beslissing.

Met andere woorden, de belangen van het kind moeten de eerste overweging zijn bij een administratieve handeling.

Artikel 22bis van de Grondwet:

"Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit. Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen. Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen. Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind."

c)

Volgens de General Comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité bij het Internationaal Kinderrechtenverdrag (UN Committee on the Rights of the Child (CRC), General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1), 29 May 2013, CRC /C/GC/14 dient er een best interest assessment te gebeuren in het kader van elke beslissing met betrekking tot een kind.

Elementen die in overweging genomen dienen te worden in het kader van het hoger belang zijn de volgende:

- Mening van het kind;*
- Identiteit van het kind;*
- Behoud van de familiale banden;*
- Zorg, bescherming en ontwikkeling van het kind ;*
- Kwetsbaarheid;*
- Recht op gezondheid;*
- Recht op onderwijs.*

5.2.2.

Uit het onderstaande zal blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen zorgvuldige analyse heeft gemaakt van de situatie van de dochter van de verzoekster.

De bestreden beslissing motiveert op generlei wijze omtrent het hoger belang van de minderjarige dochter van verzoekster.

Dit is geenszins in het belang het van het kind.

De verwerende partij schendt de motiveringsplicht omdat er in de bestreden beslissing geen enkele afweging in het belang van het kind werd gemaakt.”

2.2.2. De Raad stelt vast dat het door verzoekster geciteerde motief er precies blijk van geeft dat wel degelijk rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind. Zo wordt gesteld dat de gezinshereniging van het kind geen toepassing kan vinden gezien de moeder en de wettelijke vertegenwoordiger van het kind geen verblijfsrecht heeft bekomen. Uit de beoordeling van het eerste middel is gebleken dat verzoekster niet heeft aangetoond dat de weigering van het verblijfsrecht in haren hoofde niet deugdelijk zou zijn. Verzoekster brengt geen enkel concreet argument bij waaruit zou blijken dat het hoger belang van het kind, dat thans 4,5 jaar oud is, niet in de eerste plaats ligt in het feit dat het bij haar moeder kan blijven. Van een scheiding met de moeder door de bestreden beslissing is immers geen sprake. Verder kan alleen maar worden vastgesteld dat geen enkel concreet argument wordt bijgebracht waaruit zou blijken dat er andere elementen zijn in het licht van de situatie van het jonge kind die primeren op de nabijheid van de moeder. In die optiek toont verzoekster niet aan welke gegevens zouden zijn veronachtzaamd bij de totstandkoming en motivering van de bestreden beslissing.

2.2.3. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend negentien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS